

Večerný pohľad z okna mojej izby

(Umelecký opis)

Ľudia sa často dívajú iným do okien, aby zachytili kúsok ich každodenného života, zistili, čomu sa venujú, ako sa práve cítia. Možno sa aj trochu snažia odhadnúť myšlienky, ktoré človeku víria hlavou. Tie sa niekedy pomaly vlečú, inokedy zas prelievajú cez prsty ako zrnká piesku. Moje okno je však vysoko nad zemou a okrem mladých vtáčat na jar doňho po celý rok nikto nevidí. Ak by sa predsa len niekto ochotne vyštveral až na strechu nášho domu, videl by ma sediacu rovno naproti oknu a snažiacu sa rozlíšiť aspoň jeho obrysy.

Vonku je tma, taká ozajstná a ťažká, že by sa nedalo zistiť, či si dovidím na ruku pred nosom. Jej hustota by mi nedovolila rukou vôbec pohnúť. Snaží sa spojiť s tmou v mojej izbe a je to ako sútok dvoch príbuzných, no stále odlišných riek. Vnútoraná tma vznikla nedávno, no tá vonkajšia visí nad lesom už dlho a derie sa dnu, aby pomaly pokryla každý kúsok okolia a splnila tak svoju úlohu chrániť svet až do svitania.

V momente, keď huriavk, zhon a nekonečný beh každého z nás počas dňa vystrieda noc, svet naraz stíchne a tma žiari viac, než kedykoľvek predtým. Čierňava, ktorú vidím z okna plaziacu sa nad lesom, rovnako ako moje ruky prikrýva všetkých ľudí - milencov aj nepriateľov, bohatých aj chudobných, kamarátov, rodiny, poskytne hniezdo aj samotárom. Svetlo sa môže meniť, no tma je vždy rovnaká, popretkávaná myšlienkami každého z nás. A ja ju presne takú, svetlejšiu než svetlo, vidím z okna svojej izby.

Uršula Šilleová, 1.C